

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ

Τ Ο Α Ι Μ Α

Σκεπαστός με τῆς νύχτας
Τὸ σκοτάδι ὁ ληστής,
Ἀθώρητος κι ἀμίλητος
Τῆς ἔρμης ἐκκληισούλας
Τὴν πόρτα σπάει.

Ἰσα στὴν Ἁγία Τράπεζα
Χεραπλώνοντας τρέχει,
Τὸ χρυσὸ δισκοπότηρο
Ζητάει, τὸ Τετραβάγγελο
Τὸ ἀσημωμένο.

Μὲ δῖψα τὰ ὀνειρεύεται,
— Ὀνειρο κολασμένου —
Ψάχνει, δὲ βρίσκει τίποτε·
Γλιστράει τὸ χέρι του ἄδειο,
Φίδι σὲ κρῖνο,

Στὴν Ἁγία ἀπάνον Τράπεζα...
Γοργὰ τ' ἀνασηκώνει,
Τὸ ἀγέρι ποῦ κοιμᾶται
Σὲ κλίνη μοσχολίβανου
Χτυπᾷ ἡ γροθιά του.

Τὸ στόμα του μ' ἔν' ἄθεο
Μούγκρισμ' ἀνοικοκλειέται·
Σβυστό εἶνε τὸ καντύλι...
Κερὶ δικό του ἀνάφτει
Νὰ ἰδῇ τριγύρω.

Κ' εἶνε τὸ φῶς ἐκεῖνο
Σκληρότερο ἀπ' τὸ χέρι,
Πικρότερο ἀπ' τὸ στόμα
Τοῦ ληστῆ· μαῦρο φῶς·
Εἶνε σὰ μάτι!

Ἡ Ἀμαρτία τὴν ὥρα
Ποῦ θαρρεῖ φρενιασμένη
Πῶς χόρτασε ἀπ' τὰ πλάσματα,
Κι ἄλλο δὲ μένει πιὰ
Παρὰ νὰ ὑψώσῃ

Τὰ μάτια καὶ στὸν Πλάστη,
Καὶ νὰ πιαστῇ μετ' τὸ Ἀπειρο,
— Γιὰ νὰ μὴν ἀπομεῖνῃ
Ἀνεργὴ μιὰ στιγμὴ, —
Τέτοιο ἔχει μάτι!

Τὴν ἀχνόλευκη γύμνια του
Τὸ Ἱερὸ φανερώνει
Πλουτισμένη ἀλογάριαστα
Μονάχ' ἀπ' τὸ Θεό,
Μόνο ἀπὸ κεῖνο

Ποῦ κρέμεται ἀπὸ πάνον
Ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα,
Στὸ σταυρὸ του γυρμένος,
Καὶ βρίσκει ἐκεῖ, Ἕνας
Κι ὁ κόσμος ὅλος.

Ἔτσι καὶ μέσ' στα βάρη
Τῆς καρδιάς τοῦ ἀσκητῆ
Δὲ βρίσκεις θησαυρὸν
Ἄλλο, παρὰ μονάκριβη
Τὴ θεία εἰκόνα!

Λυσσομανᾷ ὁ ληστής·
Τὰ μάτια του στυλώνει,
Καὶ τὸν ἔσταυρωμένο
Μ' ἐκεῖνα, σὰν καρδιά,
Ξανασταυρώνει.

Τοῦ Σατανᾶ ἡ μανία
Πληθαίνει· κάτι ἐκεῖ,
Ἡμερο, ταπεινὸ,
Καὶ μαζὶ παντοδύναμο,
Τὸν ἀψηφάει.

Τοῦ Σατανᾶ ἡ μανία
Ξεχειλίζει· ἀπ' τὴ ζώνῃ
Πετάει τὸ κοφτερὸ
Μαχαῖρι, καὶ τὸν Κύριο
Ξαναλογχίζει.

Σβύνει τὸ φῶς, καὶ φεύγει
Καὶ δὲν κοιτάζει πίσω·
Στὸ πλευρὸ τοῦ Θεοῦ
Τὸ σίδερο μπηγμένο
Βαθειὰ ἀπομένει.

Καὶ μήτε κι ὁ ληστής
Μήτε κανεὶς δὲν εἶδε
Στῆς νύχτας τὸ τρισκότιδο
Πῶς ἔτρεξε ἀπ' τὸ κόνισμα
Βρύση τὸ αἷμα!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ